

WERK

Aanbeveling 1: Meer kwaliteitsvol, waardig en duurzaam werk, ook voor laaggeschoolden

In grootsteden vinden we de stedelijke paradox terug: er is veel werk, maar niet voor laaggeschoolden. In de stad is er meer werk, maar ook meer armoede. Het tewerkstellingsbeleid in grootsteden moet specifiek aandacht besteden aan het creëren van kwaliteitsvol, duurzaam werk voor laaggeschoolden.

SCHOLING EN OPLEIDING

Aanbeveling 2: Hetschoolsysteem moet leiden tot afgestudeerden met voldoende scholing

Het schoolsysteem moet het hoge percentage schoolmislukkingen en vroegtijdig schoolverlaten sterk inperken door een grondige aanpassing van het systeem, en moet jongeren doen uitstromen met voldoende mogelijkheden voor het vinden en behouden van een kwaliteitsvolle baan. De ongekwalificeerde uitstroom is bijzonder hoog in grootsteden, extra acties zijn hier nodig.

Aanbeveling 3: Opleidingen moeten meer toegankelijk gemaakt worden, met oog voor en erkenning van andere en elders verworven competenties

De kennismaatschappij veroorzaakt een grote kloof tussen opgeleide mensen en niet-opgeleide mensen. Dit weerspiegelt zich in een kloof in de arbeidsmarkt. Aan iedereen moet kwaliteitsvolle vorming verzekerd worden, ook voor mensen die het verst van de arbeidsmarkt staan. In deze opleidingen en op de arbeidsmarkt moet ook aandacht worden besteed aan andere en elders verworven competenties en kennis en moet er rekening gehouden worden met de aanwezigheid van diverse vormen van kapitaal: menselijk kapitaal, sociaal kapitaal, cultureel kapitaal, materieel kapitaal.

BEGELEIDING NAAR WERK

Aanbeveling 4: Er is nood aan een goede kwalitatieve begeleiding (coaching) naar werk, waarbij de werkzoekende een evenwaardige partner is

Hierbij moet er oog zijn voor het eigen tempo en de specifieke balans met de privésituatie van de werkzoekende (begeleiding op maat). Zeker in de grootsteden moet extra aandacht worden besteed aan de meest kwetsbare doelgroepen zoals alleenstaande ouders, migranten, ouderen en laaggeschoolden.

De begeleiding moet gebeuren op vrijwillige basis van de werkzoekende, het gaat immers om 'niet kunnen' en niet om 'niet willen'. Een aanpak van sanctioneren en controleren, werkt ongelijkheid tussen begeleider en werkzoekende in de hand, en heeft een omgekeerde werking. Ook discriminatie moet bestreden worden op de arbeidsmarkt en in de toegang hiertoe.

Aanbeveling 5 : toegang tot kwalitatieve diensten en (sociale) rechten moet gegarandeerd worden en speelt een belangrijke rol in het vinden en volhouden van tewerkstelling

Er moet voldoende oog zijn voor de randvoorwaarden die vervuld moeten zijn om te kunnen werken. De werkzoekende die kampt met diverse andere problemen moet ook op die vlakken geholpen kunnen worden. De mens moet in zijn totaliteit kunnen gezien worden in een begeleiding opdat hij zich vlot naar de arbeidsmarkt zou kunnen bewegen.

In een grootstad is de problematiek van huisvesting, de toegang tot diensten en de totale levenskost nog groter dan in andere gebieden. Ook de groep 'werkende armen' wordt hier steeds groter. Daarom moet zeker in grootsteden nog meer werk gemaakt worden van een betere toegankelijkheid en samenwerking met de basisdiensten en moeten sociale rechten voor iedereen gegarandeerd worden.

In dit kader kan ook het statuut van samenwonenden herbekeken worden, in het kader van een antidiscriminatiebeleid tegenover de sociaal meest kwetsbaren, en als middel in de strijd rond huisvestingsproblematiek. Als meer mensen huisvesting kunnen delen, gaan deze kosten automatisch omlaag en is er ruimte voor andere noodzakelijke basisbehoeften in het schaarse budget. We moeten verder onderzoeken op welke domeinen we het leven van mensen in armoede kunnen vereenvoudigen (welke stressfactoren we kunnen opheffen), opdat de stap naar werk kleiner wordt.

EVALUATIE

Aanbeveling 6: Er moet een sociale impactstudie gemaakt worden van het huidige activeringsbeleid

Deze studie - evaluatie - van het huidige activeringsbeleid, moet niet alleen op basis van cijfers gebeuren, maar ook met de werkelijke verhalen, met de beleving van de inwoners van deze actieve welvaartstaat. Het geheel aan partners en vooral de belanghebbenden moeten hierbij actief betrokken worden.

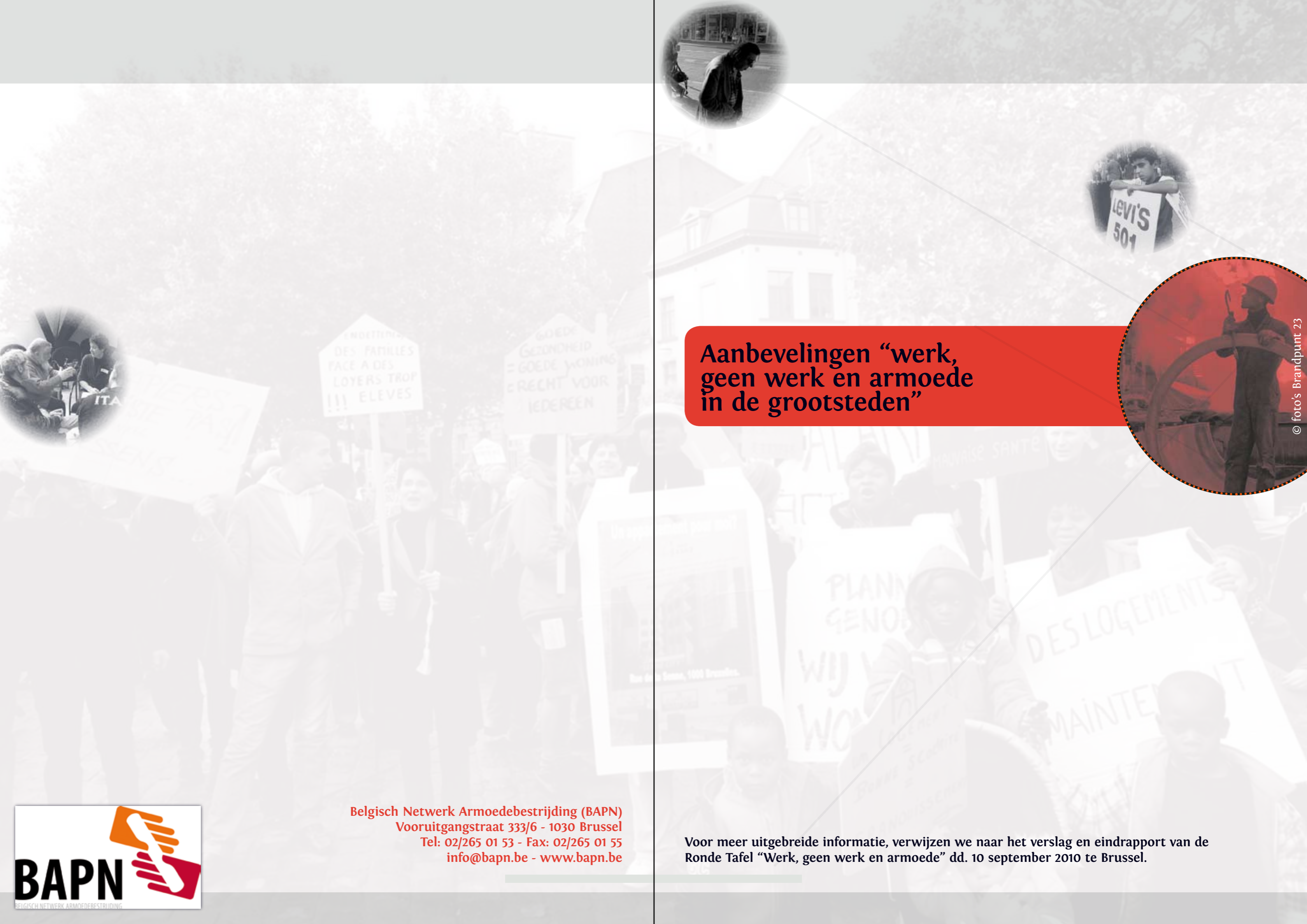
WERK IN SAMENHANG MET DE RUIMERE CONTEXT

Aanbeveling 7: Lage inkomens moeten worden opgetrokken tot boven de Europese armoedegrens (voor een alleenstaande komt deze grens overeen met een bedrag van € 899). Het is een noodzakelijke voorwaarde om tot tewerkstelling en opleiding te komen.

Onderzoek toont aan dat beschikken over voldoende inkomen de stress om rond te komen wegneemt, waardoor de ruimte vrij komt om te investeren in en zich te richten naar tewerkstelling en opleiding (zie studie van Groenez & Nicaise (2004))

Aanbeveling 8: Het huidige activeringsbeleid moet worden herzien omdat het naast meer werk, ook meer armoede creëert. Eerder dan te vertrekken van de drang naar groei (economische belangen), moet het activeringsbeleid gestuurd worden door de drang te willen investeren in de mens en zijn vermogens (een meer 'sociale en menselijke' activering).

Er is nood aan herziening van het huidige activeringsbeleid. Dat wil niet zeggen dat we ons tegen activering zonder meer kanten, wel dat activering van mensen naar werk op een meer humane manier moet gebeuren. Samen met diverse actoren moeten we een visie ontwikkelen waar plaats is voor waardig werk, waardige uitkeringen, recht op toegang tot basisdiensten, op een sociale maatschappij. Mensen in armoede spelen de hoofdrol in het uitdenken van een nieuwe visie en aanpak. Dit sluit aan bij onze 6^e aanbeveling.

Aanbevelingen “werk, geen werk en armoede in de grootsteden”

Belgisch Netwerk Armoedebestrijding (BAPN)
Vooruitgangstraat 333/6 - 1030 Brussel
Tel: 02/265 01 53 - Fax: 02/265 01 55
info@bapn.be - www.bapn.be

Voor meer uitgebreide informatie, verwijzen we naar het verslag en eindrapport van de Ronde Tafel “Werk, geen werk en armoede” dd. 10 september 2010 te Brussel.

